

tant; Imò omnes, qui os hominis sublimengerunt coelumq;  
tuentur, ideo sunt creati, ut primario Deo, & Principi in-  
serviant, secundario verò petenti rem non ut communem,  
sed ut communicandam pro naturali sua inclinatione præ-  
beant. Hinc Martinus de Esparza Artieda. lib. 8. qu. 42. art. 8. scribit,  
Sublatâ rerum divisione nullum, aut vix ullum superesse  
locum liberalitati, beneficentiæ, gratitudini & similibus  
virtutibus, quarum opus sit aliis erogare de proprio; defu-  
turum itaq; maximum humani generis decus, & ornamen-  
tum & mutuum beneficentiæ, ac charitatis vinculum, imò  
destrueretur virtutum exercitium, inter quas & iustitia &  
liberalitas, quæ non possunt non supponere divisionem  
rerum.

#### TH. VII.

Quare istius magni viri hypothefin paulisper exami-  
nabimus: si enim hæc esset vera, furtum non esset naturaliter  
turpe, & lex de non furando, Adamo tum temporis, totius  
mundi proprietario, & vero domino, non fuisset data, &  
cordi ejus inscripta. Quomodo enim potest juberi, ut ali-  
quis non fureretur, si non supponatur rerum proprietates. Ar-  
gumentor igitur cum Bæclero ad b. l. Quodcunq; jus à pri-  
mo rerum hominumq; ortu, appetentiam alieni vetuit,  
furtumq; interdixit, illud dominium rerum proprietatem-  
quæ constituit. Atq; jus naturæ aliena appeti, aut furto sub-  
moveri vetuit. E. Quod si igitur communio, vel saltem possi-  
bilis fuisset, Deus non dedisset præceptum hoc, nemo fu-  
reretur, sed potius huic labori supersedisset, eo ipso enim,  
quo Deus hoc præceptum sanxit, omnem communionem  
sustulit, quæ, si jam adesset Deus, ipse sibi contradiceret,  
quod plane æt. & sine blasphemia haud potest dici: acce-  
dit, quod lex hæc: nemo debet furari, ante lapsum in statu  
innoc.